

Paralel Uyarılar - Dört Numara

İmanın Temelleri ve Unutmanın Tehlikesi: Peygamberlik ve Tarihten Alınan Dersler

Jeff Pippenger
2023-08-08

Kime bilgi öğretecek? Kime öğretiyi anlayacak hale getirecek? Sütten kesilenlere, memeden ayrılanlara.

Çünkü kural üzerine kural, kural üzerine kural; satır üzerine satır, satır üzerine satır; biraz burada, biraz da orada:

Çünkü kekeleyen dudaklarla ve başka bir dille bu halka konuşacaktır. Onlara şöyle dedi: Bu, yorulanı dinlendirebileceğiniz istirahatıdır; ve bu da tazelenmedir; yine de işitmek istemediler.

Ama Rab'bin sözü onlara kural üstüne kural, kural üstüne kural; satır üstüne satır, satır üstüne satır; biraz burada, biraz orada oldu; öyle ki gidip sırtüstü düşünler, kırılınsınlar, tuzağa düşünler ve yakalansınlar. Yeşaya 28:9-13.

Yeşaya'dan bu ayetler, Habakkuk'un Tabloları'nda defalarca ele alınmıştır. Burada, mevcut tartışmaya katkı sağlamak için bu önceki ayetlerden bir iki noktaya kısaca değinmem gerekiyor. Bu pasaj, “giderler, geriye düşerler, kırılırlar, tuzağa düşerler ve yakalanırlar” diye betimlenen bir halkın bir sınavda başarısız olduğunu gösterir. Tanrı'nın kime “öğreteceği”, “bilgiyi” ya da “öğretiyi” kimin “anlayacağı” konusunda yapılan bir sınavda başarısız olan bir halktı. Bu, bilgi artışını anlamaya dayanan bir sınavdı; bu yüzden, Daniel kitabının on ikinci bölümünde bilge olanlarla kötüler arasında ayırım yapan sınavla aynıydı, çünkü bütün peygamberler bu konuda hemfikirler ve dünyanın sonunu tanımlar. Daniel'in on ikinci bölümünde “bilge” olanlar anlar, ama “kötüler” bilgi artışını anlamaz.

Yeşaya'nın bölümündeki insanlar, 'işitmek istemedikleri' 'Rab'bin sözü' ile sınandılar. Ve onların reddettikleri, 'bilgi'nin artışını 'anlamalarını' sağlayacak olan belirli 'Rab'bin sözü', peygamberlik tarihlerinin doğru şekilde nasıl hizalanması gerektiğini tanımlayan Kutsal Kitap'taki kuraldı. Yeşaya'nın bölümünde düşünler, bir peygamberlik tarihini anlayabilmek için o hattı 'biraz burada, biraz da orada' aramak gerektiğini bildiren kuralı reddettiler. Sınav oluşturan ve onların reddettikleri 'Rab'bin sözü', şuradan buradan peygamberlik hatlarını seçme ve sonra aynı temayı ele alan diğer peygamberlik tarih hatlarıyla paralel olacak şekilde bu seçilmiş hatlardan birini yerleştirme tekniği idi. Bu şekilde hat üzerine hat döşeme girişiminin başarısı, peygamberlik yorumunun hakiki kurallarının uygulanmasına bağlıdır. Bu kurallar, bir araya getirilmesi gereken 'buyruklar'dır ve Kutsal Kitap'ın şurasında burasında bulunurlar. Sınavı geçemeyen Yeşaya'nın bakireleri, unutmamaları gereken asıl şeyi, yani tarihin tekerrür ettiğini unuttukları için böyle yaparlar.

Gelecekte korkacak hiçbir şeyimiz yok; tek istisna, Rab'bin bize nasıl rehberlik ettiğini ve geçmiş tarihimizde bize öğrettiklerini unutmamızdır. Life Sketches, 196.

Tanrı karışıklığın kaynağı değildir ve bu gerçeğin sağlam dayanaklarından biri de Kutsal Kitap'taki her peygamberin aynı peygamberlik çizgisini işaret etmesidir. Hepsi o çizgi üzerindeki olayların aynısını görmez, ama dünyanın sonunda gerçekleşecek olayların çizgisi hep aynıdır. Bu çizgi, lütuf kapısının kapanmasına götüren olaylardan oluşur; bunu yedi son bela izler ve bu da Mesih'in İkinci Gelişiyle sonuçlanır. Bir peygamberin anlatısı o tarih çizgisinde Tanrı'nın sadık halkı üzerine olabilir, ama başka bir peygamberin tanıklığı Tanrı'nın sadakatsiz halkı, ya da Amerika Birleşik Devletleri, Vatikan, Birleşmiş Milletler, yeryüzünün tüccarları veya İslam üzerine olabilir; fakat çizgi hep aynıdır.

Malaki'deki İlyas mesajı, Vahiy'in birinci, on dördüncü ve on sekizinci bölümlerinde temsil edilen mesajlar ve Daniel'in on birinci ve on ikinci bölümlerindeki mesaj aynı mesajdır. Hepsi aynı tarih çizgisinde yer alır, ancak her birinin hikâyeye kendine özgü bir katkısı vardır.

O özel mesaj hakkında neredeyse evrensel ölçüde yanlış anlaşılan nokta, onun yalnızca insanlığın lütuf devresinin kapanışından hemen önce Tanrı'nın halkına açıklanıyor olması gerçeğidir. Özel mesajın daima lütuf devresinin yakında gerçekleşecek kapanışı hakkında uyardığını bildiğimiz için, Kutsal Kitap'ta lütuf devresinin kapanışına dair belki de en açık örneği ele alacağız.

Adaletsiz olan yine adaletsiz kalsın; murdar olan yine murdar kalsın; doğru olan yine doğru kalsın; kutsal olan yine kutsal kalsın. Vahiy 22:11.

On birinci ayetin sözleriyle göksel tapınakta sınama döneminin sonu ilan edilmeden önce, mührü çözümlenmiş Tanrı'nın kullarına açılan Vahiy kitabından özel bir uyarı mahiyetinde bir peygamberlik mesajı olacaktır.

Ve bana dedi ki: Bu kitabın peygamberlik sözlerini mühürleme; çünkü vakit yakındır. Haksız olan yine haksız kalsın; kirli olan yine kirli kalsın; doğru olan yine doğru kalsın; kutsal olan yine kutsal kalsın. Vahiy 22:10, 11.

Yedi son beladan hemen önce, Tanrı'nın halkı tarafından tanınacak özel bir peygamberlik mesajı olacaktır. “Zamanın yakın olduğu” vakit, mühürlenmiş olan “bu kitabın peygamberliği” (Vahiy'in peygamberliği) açılacaktır. Vahiy kitabında mühürlenmiş olan tek peygamberlik, yedi gök gürlemesinin peygamberliğidir.

Ve başka güçlü bir meleğin gökten indiğini gördüm; buluta bürünmüştü, başında bir gökkuşağı vardı; yüzü güneş gibiydi, ayakları ise ateş sütunları gibiydi. Elinde açık duran küçük bir kitapçık vardı; sağ ayağını denizin üzerine, sol ayağını da yeryüzünün üzerine koydu. Aslan kükrediğinde olduğu gibi yüksek sesle haykırdı; haykırınca yedi gök gürlemesi seslerini çıkardı. Yedi gök gürlemesi seslerini çıkardığında, yazmak üzereydim; ancak gökten bana şöyle diyen bir ses duydum: “Yedi gök gürlemesinin söylediklerini mühürle ve onları yazma.” Vahiy 10:1-4.

İnsanların sınanma süresi kapanmadan hemen önce, “zaman yakındır” olduğunda, “yakında olması gerekenleri” belirten özel bir Kutsal Kitap gerçeğinin mührü açılacaktır. Vahiy onuncu bölümdeki kudretli melek, bir aslan gibi haykıran İsa Mesih'tir.

Yuhanna'yı yönlendiren güçlü melek, bizzat İsa Mesih'ten başkası değildi. Sağ ayağını denizin, sol ayağını ise karanın üzerine koyması, Şeytan'la büyük mücadelenin kapanış sahnelerinde üstlendiği rolü gösterir. Bu duruş, bütün yeryüzü üzerindeki mutlak güç ve otoritesini ifade eder. Mücadele çağdan çağa giderek güçlenmiş ve daha kararlı bir hâl almıştır; karanlık güçlerin ustalıkla faaliyetlerinin doruğa ulaşacağı son sahnelere kadar da böyle devam edecektir. Şeytan, kötü insanlarla birleşerek, bütün dünyayı ve gerçeğin sevgisini kabul etmeyen kiliseleri aldatacaktır. Ama güçlü melek dikkat ister. Gür bir sesle haykırır. Gerçeğe karşı çıkmak için Şeytan'la birleşenlere, kendi sesinin güç ve otoritesini gösterecektir. Yedinci Gün Adventistleri Kutsal Kitap Yorumu, cilt 7, 971.

Sonunda "Şeytan"ın aldattığı "kiliseler", "gerçeğe" duyulan sevgiyi kabul etmedikleri için aldatılırlar. Sister White'ın az önce atıfta bulunduğu İkinci Selanikliler'deki pasajda geçen "gerçek" sözcüğü, "gerçek" olarak çevrilen ve üç İbrani harften oluşup Alfa ve Omega'yı temsil eden İbranice kelimedenden türetilmiş birincil Yunanca bir sözcüktür. Mesih'in karakterinin bir niteliğini temsil eden ve ilk bahsedilme kuralıyla bağlantılı olan gerçeğin, reddedilen ve bunun sonucunda güçlü bir aldanış üreten gerçek olduğuna dair Kutsal Kitap'ta herhangi bir kanıt var mı?

Şimdi, kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih'in gelişi ve O'nun yanına toplanmamız adına sizden rica ediyoruz: Aklınız çabucak sarsılmasın, telaşa kapılmayın; ne bir ruhtan, ne bir sözden, ne de bizdenmiş gibi görünen bir mektuptan, sanki Mesih'in günü eli kulağındaymiş gibi. Hiç kimse sizi hiçbir şekilde aldatmasın; çünkü önce dinden dönme olacak ve o günah insanı, helâkin oğlu ortaya çıkmadıkça o gün gelmeyecektir; Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeyin karşısına çıkan ve kendini hepsinden üstün kılan, öyle ki Tanrı'nın tapınağında Tanrıymış gibi oturup kendisini Tanrı olarak gösteren. Ben daha aranızdayken size bunları söylediğimi hatırlamıyor musunuz? Ve şimdi, o kendi zamanında ortaya çıksın diye onu alıkoyanın ne olduğunu biliyorsunuz. Çünkü yasasızlığın gizemi şimdiden işlemektedir; yalnız, şimdi alıkoyan, yoldan çekilinceye dek alıkoyacaktır. Ve o zaman Yasasız ortaya çıkacaktır; Rab onu ağzının soluğuyla tüketecek ve gelişinin parıltısıyla yok edecektir. Onun gelişi, Şeytan'ın etkinliği uyarınca her türlü güçle, belirtilerle ve yalancı harikalarla, ve mahvolanlar üzerinde haksızlığın her türlü aldaticılığıyla olacaktır; çünkü kurtulmaları için gerçeğe olan sevgiyi kabul etmediler. Bu nedenle Tanrı onlara güçlü bir aldanış gönderecek, öyle ki yalana inansınlar; öyle ki gerçeğe inanmayı haksızlıktan hoşnut olanların hepsi mahkûm edilsin. 2. Selanikliler 2:1-12.

Selanikliler'den bu bölüm Habakkuk'un Tabloları'nda sıkça ele alınmıştır; bu nedenle burada yalnızca kısa bir yorumla yetineceğiz. Bayan White'ın "Şeytan'ın olağanüstü eylemi" dediği şey, Pavlus'un "Şeytan'ın bütün güç, belirtiler ve yalancı harikalarla etkinliği" diye adlandırdığı şeydir. Bayan White ile Pavlus'un tanımladığı bu aldaticı çalışma, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Pazar Günü Yasasıyla başlar.

Tanrı'nın yarasını çiğneyerek Papalık kurumunu zorla uygulatan kararnameyle, ulusumuz doğruluktan bütünüyle kopacaktır. Protestanlık, uçurumun karşı yakasına elini uzatıp Roma iktidarının elini kavradığında; uçurumun üzerinden uzanıp Ruhçulukla el sıkıştığında; bu üçlü birliğin etkisi altında ülkemiz, Protestan ve cumhuriyetçi bir yönetim olarak Anayasasının her ilkesini reddedip papalık yalanları ve aldatmalarının yayılmasına imkân tanıdığına; o zaman,

Şeytan'ın olağanüstü faaliyetinin zamanının geldiğini ve sonun yakın olduğunu bileceğiz. Testimonies, 5. cilt, 451.

Ele aldığımız Selanikliler pasajında Pavlus, dünyanın sonundaki papayı dört farklı terimle tanımlar. Papa "günah adamı"dır, "mahvoluşun oğlu"dur, "günahkârlığın gizemi"dir ve "o Kötü Olan"dır. Pavlus, bu dört adın ötesinde papayla ilgili birkaç başka özellik daha verir; çünkü bize, Pavlus'un gününde hâlâ gelecekte olan papanın "kendi zamanında açığa çıkarılacağını" bildirir.

Papa "kendi zamanında ortaya çıkarılacaktı" ve Roma Kilisesi'nin papasının Kutsal Kitap peygamberliğinin Deccal'i olduğuna dair en açık Kutsal Kitap gerçeği — ki bu asla tek Kutsal Kitap gerçeği değildir — papalığın yeryüzüne egemen olacağı "zamanı" belirleyen Kutsal Kitap'taki yedi ayrı ve doğrudan atıfla ortaya konmuştur; insanlığın "Karanlık Çağlar" dediği tam da o "zaman". Kutsal Kitap, papalığın dünyayı yöneteceği "zamanı", 538'den 1798'e kadar olan kesin dönemi, defalarca belirterek papayı, yani papalığı, ortaya çıkarır. Pavlus, onun kendi zamanında ortaya çıkarılacağını söyledi.

Pavlus ayrıca, "Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeyin hepsine karşı çıkan ve kendini onların tümünün üzerine yücelten; öyle ki Tanrıymış gibi Tanrı'nın tapınağında oturup kendisinin Tanrı olduğunu gösteren" kişinin Papa olduğunu da tespit eder. Bu da, başka şeylerin yanı sıra, Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinde geçen Deccal'in dinî bir figür olduğunu gösterir. O bir Hitler ya da Büyük İskender değildir. Bu, Papa'nın teşhisini daha da daraltır; çünkü o sadece dinî bir zorba değildir, Tanrı'nın tapınağının içinde olduğunu ileri süren dinî bir zorbadır. Deccal, Hristiyan kilisesinin içinde oturduğunu iddia eder.

Pavlus ve Daniel'e göre, papa kendi beyanına göre Hristiyan olan kilisesinde bulunduğu, Tanrı'nın tahtına oturmayı ve her şeyin üzerine yüceltmeyi arzulayan Şeytan'ın karakterini sergiler. Pavlus ve Daniel diyorum; çünkü çoğu Kutsal Kitap yorumcusu, Pavlus'un papanın bir özelliği olarak onun tam bir narsist olduğunu ortaya koyduğunda, Pavlus'un aslında Daniel kitabının on birinci bölümünde Daniel'in papa hakkında yaptığı tasvirde alıntı yaptığını kabul eder; Daniel orada şöyle kaydeder:

Ve kral dilediği gibi davranacak; kendisini yüceltecek ve kendisini her tanrının üzerine yükseltecek, tanrıların Tanrısı'na karşı akıl almaz sözler söyleyecek ve gazap tamamlanıncaya kadar başarılı olacak; çünkü kararlaştırılan şey yapılacaktır. Daniel 11:36.

Pavlus, papanın narsist karakterini ele alırken, Daniel'in ayetini parafraz eder ve "Tanrı diye adlandırılan ya da tapınılan her şeyin karşısına dikilip kendini hepsinin üzerine yücelten; öyle ki Tanrıymış gibi Tanrı'nın tapınağında oturup kendisinin Tanrı olduğunu gösteren" kişinin papa olduğunu belirtir. Papalığın karakterini tanımlayan Daniel'deki ayet, ayrıca papalığın "gazap tamamlanıncaya" dek "başarılı olacağını" belirterek, papalığın Mesih karşıtı olduğunu "açığa çıkarmak" üzere tasarlanmış "zaman"a da atıfta bulunur.

'Gazap' 1798'de sona erdi; dolayısıyla Daniel, ayette (her ne kadar bu, Daniel ve Vahiy kitaplarında 1260 yıllık tarihin anıldığı yedi doğrudan yerden biri olmasa da) bununla birlikte papalık gücünü doğrudan tanımlar ve Yuhanna'nın deyişiyle 1798'de 'ölümcül bir yara' aldığını

belirtir. Böylece ayet, süresini belirtmese de papalık yönetimi döneminin sonunu belirler.

Pasajda Pavlus, yazdığı Selaniklilerin bu özel gerçeği zaten bildiklerini belirterek, papalığın 538'de dünyayı kontrol altına almasını engelleyecek bir gücü de belirtir. Şu soruyu sordu: "Ben daha sizinle iken, size bunları söylediğimi hatırlamıyor musunuz?" Onlara, papalığın "kendi zamanında açığa çıkıncaya kadar" onu "alıkoyan" (yani engelleyen) şeyi zaten bildiklerini hatırlatır. Papalığın dünyayı kontrol altına almasından önce mevcut olan ve bunu engelleyen güç, Pavlus mektubu yazdığı anda dünyayı yöneten güçtü. Bu, putperest Roma'ydı. Pavlus, papalığın dünyayı kontrol altına alabilmesi için putperest Roma'nın "yoldan çekileceğini" yazdı.

İşte bu anlayış, William Miller'ı, Daniel kitabında "günlük" olarak simgelenen gücün putperest Roma olduğunu fark etmeye yöneltti. Adventizm, yapının ve dolayısıyla William Miller'in peygamberlikle ilgili tüm anlayışlarının Daniel ve Vahiy kitaplarını kavrayışına dayandığını ve bu iki kitabın putperest Roma ile Papalık Roma'sı adlı iki ıssız bırakan gücü ele aldığını kabul eder. Selanikliler'deki pasajda, Miller, (kendi dönemindeki her Protestan gibi, papanın Deccal olduğunu) zaten biliyordu; putperest Roma'nın papalık yönetiminden önce gelen tarihsel güç olduğunu ve Pavlus'un, papalığın yeryüzünün tahtına yükselmesinden önce putperest Roma'nın ortadan kaldırılacağını beyan etmiş olduğunu fark ettiğinde, bunu Daniel kitabı ve "günlük" ile ilişkilendirdi; orada, papalık dünyanın denetimini ele geçirmeden önce "günlük"ün "kaldırılması" gerektiğine üç kez atıfta bulunulur. Pavlus'un tanıklığı, Miller'in putperest Roma'nın Daniel'in "günlük"ü olduğunu görmesine olanak sağladı ve bundan sonra Daniel'in iki ıssız bırakan gücünün putperest ve Papalık Roma'sı olduğunu fark edebildi. Bu gerçek, Millerci hareketin temelini temsil eder. Adventizm bugün Miller'in çalışmalarını kesinlikle reddeder; ama yine de şunu kavrarlar: Miller'in Daniel'deki "günlük" anlayışını nasıl geliştirdiğine dair bu genel bakış, Pavlus'un papalık gücünün yükselişini ortadan kaldırılincaya kadar "engelleyen" gücün putperest Roma olduğunu söylediğini; dolayısıyla bunun bu konularda Miller'in düşüncesine ilişkin doğru bir çözümleme olduğunu kanıtlar.

Daniel kitabındaki "süreklî"nin, Daniel'in ıssızlığın iğrençliği olarak temsil ettiği papalık Roma'sının krallığından önce gelen putperest Roma'nın bir sembolü olduğu gerçeği sayesinde, Miller böylece Kutsal Kitap peygamberliğindeki krallıklarla ilişkili peygamberlik zamanlarını tanıyabildi ve zihni bu içgörülere açıldıkça, Adventizmin temellerini temsil eden bir dizi gerçeği bir araya getirdi. Bu gerçekler, 1843 ve 1850 öncü çizelgelerinin iki levhasına işlenerek kalıcı hale geldi. Bu gerçekler Adventizmin temelidir ve "zaman"ın kavranışına dayanıyordu. Temellerin ne zaman atıldığına dair tarihçe, Habakkuk'un Levhaları'nda başlıca bir tartışma konusudur.

Habakkuk'un Tablolarında belirtilmeyen şey, zamana dayalı temellerin, son neslin temeller olarak temsil edilen hakikatlerin var olduğunu fark etmesi için gerekli bakış açısını sağlayan bir yapı ortaya çıkarmış olduğudur. Temele konan ilk taş olan bir ilk hakikat vardı, ancak Daniel kitabındaki "günlük" Miller'ın ilk hakikati değildi. Miller'ın inşa etmek üzere ortaya çıkarıldığı temelin ilk taşı olacak hakikat, Levililer yirmi altıdaki "yedi zaman"dı; fakat "günlük"ün gerçeği olmadan, Miller birinci meleğin mesajını sunabilmek için tanıması gereken peygamberlik yapısını fark edemezdi. Onun kurduğu yapı, peygamberliği iki yıkıma uğratan gücün bakış açısından ele almaktı. Miller ejderhayı (putperest Roma) ve canavarı (papalık) ele alıyordu. Üçüncü melek ise

ejderhayı (Birleşmiş Milletler), canavarı (papalık) ve sahte peygamberi (Amerika Birleşik Devletleri) ele alır.

Eğer bir kişi, Milleritler tarafından iki kutsal öncü tabloda ortaya konan zamanla ilgili peygamberliklerin bazısını değil, hepsini kabul ediyorsa, o kişinin bu hakikatleri bizzat araştırması gerekecektir. Onları hiç incelememişseniz, nasıl kabul edebilirsiniz? Temel hakikatleri araştıran kişiler bu hakikatleri sınamayı kişisel sorumlulukları haline getirir ve ardından bu hakikatlerin hepsini kabul ederlerse, o zaman kayanın üzerine, kumun üzerine değil inşa etmiş olurlar.

Siyon'un surlarında Tanrı'nın bekçileri olarak duranlar, halkın önündeki tehlikeleri görebilen; gerçeği yanlıştan, doğruyu eğriden ayırt edebilen adamlar olsun.

"Uyarı geldi: 1842, 1843 ve 1844'te mesaj geldiğinden beri üzerine inşa ettiğimiz imanın temelini sarsacak hiçbir şeyin içeri girmesine izin verilmeyecek. Ben bu mesajın içindeydim ve o zamandan beri Tanrı'nın bize verdiği ışığa sadık kalarak dünyanın önünde duruyorum. Biz, her gün içten dualarla ışık arayarak Rab'bi ararken ayaklarımızın yerleştirildiği platformdan ayrılmayı düşünmüyoruz. Tanrı'nın bana verdiği ışığı bırakabileceğimi mi sanıyorsunuz? O, Çağların Kayası gibi olmalıdır. Verildiği günden beri de bana yol gösteriyor." Review and Herald, 14 Nisan 1903.

Kulak verenlerin Millerit tarihinin zaman peygamberliklerini analiz edebilmesi için, bu peygamberliklerin temsil ettiği tarihsel dönemlere bakmak gerekir. Bu, olayları bir zaman çizelgesi üzerine yerleştirme işini ifade eder. Bir peygamberlik öğrencisi, Milleritler tarafından Kutsal Kitap'tan belirlenen ve ardından tarihsel kayıtlarla desteklenen bu peygamberî dönemleri ele aldığı bir araştırma düzeyine ulaştığında, zaman peygamberliğinin başlangıcındaki tarihin, aynı peygamberliğin sonundaki tarihi tipolojik olarak temsil ettiğini fark edebilecek bir konuma gelir. Bu bakış açısıyla öğrenci, tarihin tekerrür ettiğini öğrenmelidir. Bu anlayış yerleştiğinde, İsa'nın sonu başlangıçla gösterdiğini de görmelidir.

Ve dünyanın sonunu "bir tapınağın inşası" olarak betimleyen peygamberlik çizgisinden öğrenci şunu bilmelidir: temel üzerine inşa edilen tapınağın tepesine yerleştirilen nihai bir tepe taşı vardır. Miller aracılığıyla gün yüzüne çıkarılan tapınak temeli (ki bu, İsa Mesih'i temsil eder; çünkü İsa Mesih'ten başka atılabilecek bir temel yoktur), peygamberlik zamanına dayalı bir temeldir. İsa sonu başlangıçla tasvir ettiği için, öğrenci ayrıca tepe taşının, yani tapınaktaki son taşın, temelle paralellik göstermesi gerektiğini de görmelidir. Miller için tapınağın temeli peygamberlik zamanıydı; fakat temel yine de İsa Mesih'ti.

Bana verilmiş olan Tanrı'nın lütfuna göre, usta bir mimar gibi temeli ben attım; üzerine de başka biri inşa ediyor. Ama herkes, bu temelin üzerine nasıl inşa ettiğine dikkat etsin. Çünkü atılmış olan temelden, yani İsa Mesih'ten başka hiç kimse başka bir temel atamaz. 1 Korintliler 3:10, 11.

Pavlus, yaptığı işi, temelini, yani başlangıcını attığı bir tapınağın inşası olarak tanımlamaktadır. O, uluslara gönderilen elçiydi ve Hristiyan kilisesinin temelini atması için kullanıldı. Aynı bölümde Pavlus, bedenlerimizin Kutsal Ruh'un tapınağı olduğunu da belirtir. Ayrıca Süleyman'ın tapınağı ve çöldeki kutsal yer vardır; bunların hepsinin temeli İsa Mesih'i simgeler. Miller'in atmasına

aracılık ettiği temel, Adventizm'in tapınağının; ve o tapınağın temeli elbette İsa Mesih'tir, ancak daha özel olarak ruhsal ve peygamberlik niteliğindeki öğelerle inşa edilen bir tapınaktan söz edilmektedir.

Buna göre tepe taşı da İsa Mesih olmalıdır; ancak tepe taşı aynı zamanda başat bir peygamberlik kuralını da içermelidir; çünkü Miller'e, Millercilerin başat kuralını — “bir gün yerine bir yıl” ilkesini — içeren bir dizi kural verilmişti. Bu kural olmadan zaman peygamberliği tanınmaz ve dolayısıyla bir temel de yoktur. Sonda, İsa Mesih'i (Temel'i) temsil eden ve İsa Mesih'in Vahyi'ni tesis eden bir kural dizisi içinde başat bir kural olan bir karşılık bulunmalıdır. Kural elbette “ilk bahsediliş” kuralıdır; başlangıçtan sonu belirleyen Mesih'in karakterinin niteliğini temsil eder.

İkinci Selanikliler'de, kurtulmaları için gerçeği sevmeyi kabul etmeyenler, Eski Ahit'te “gerçek” diye çevrilen, üç harften oluşan İbranice bir kelimedenden türetilmiş Yunanca bir kelimeyle temsil edilen gerçeği reddettiler. Yalana inandıkları için kuvvetli bir aldanişa kapılan bu grup, iki kutsal tabloda temsil edilen Adventizmin temelleri olan eski yollara dönmeyi reddetti. Öyleyse, bir süredir üzerinde düşündüğümüz pasaj şöyle der:

Yuhanna'yı yönlendiren güçlü melek, bizzat İsa Mesih'ten başkası değildi. Sağ ayağını denizin, sol ayağını ise karanın üzerine koyması, Şeytan'la büyük mücadelenin kapanış sahnelerinde üstlendiği rolü gösterir. Bu duruş, bütün yeryüzü üzerindeki mutlak güç ve otoritesini ifade eder. Mücadele çağdan çağa giderek güçlenmiş ve daha kararlı bir hâl almıştır; karanlık güçlerin ustalıkla faaliyetlerinin doruğa ulaşacağı son sahnelere kadar da böyle devam edecektir. Şeytan, kötü insanlarla birleşerek, bütün dünyayı ve gerçeğin sevgisini kabul etmeyen kiliseleri aldatacaktır. Ama güçlü melek dikkat ister. Gür bir sesle haykırır. Gerçeğe karşı çıkmak için Şeytan'la birleşenlere, kendi sesinin güç ve otoritesini gösterecektir. Yedinci Gün Adventistleri Kutsal Kitap Yorumu, cilt 7, 971.

Önceki pasajda "gerçeğin sevgisini kabul etmeyen kiliseler", Amos 8:12'nin belirttiği üzere, artık çok geç olduğunda Tanrı'nın son uyarı mesajını aramaya başlayacak olan Daniel'in ve Matta'nın kötü ve akılsız bakireleridir. Artık çok geçtir, çünkü Adventizmin temelleri hakkında bir yalana inandılar. Adventizm o yalanı ilk kez 1863'te benimsemeye başladı ve ondan sonra her şey hep kötüye gitti.

Sanırım, şimdi yazacaklarım tamamen öznel; ama 1863'ten bu yana Adventizm'e hangi yeni peygamberlik ışığı getirildi? Ellen White, Jones ve Waggoner'ın 1888'deki mesajı için bunun yıllardır sunduğu mesaj olduğunu söylüyor. Mesajları 1888'de Adventizm'e yeni ve sarsıcı gelmiş olabilir, ama bu yenilik ve sarsıntı, yeni bir mesajdan değil, 1863'ten beri Tanrı'nın halkının üzerine çöken bir körlükten kaynaklanıyordu.

Ellen White, 1863'ten önce Adventizmi Laodikya durumunda olarak tanımladı; dolayısıyla Laodikya'nın körlüğü 1863'ten önce zaten Adventizme sirayet ediyordu. Ancak 1863'te kilise, Levililer yirmi altıda geçen “yedi zaman”la ilgili gerçeği resmen bir kenara bıraktı; bu, Miller'in keşfettiği ilk “zaman peygamberliği”ydi. 1863'ten beri Adventizmde ortaya çıkan hiçbir peygamberlik ışığı olmadı! Ne değişti?

Peygamberlik zamanına dayanarak inşa edilen ve İsa Mesih'i temsil eden tapınak temelinin ilk taşı, 1863'te Adventizm tarafından bir kenara bırakıldı. Daniel'de kendini "harika sayıcı" Palmoni olarak tanıtan Mesih tarafından sunulduğu şekliyle zamana dayanan tapınak temelini Miller'in yerleştirdiği ilk taş reddedildi ve bir kenara bırakıldı. Miller'in keşfettiği o ilk taş...

Mesih, "reddedilen taş"la ilgili peygamberliği alıntılarken, İsrail tarihindeki gerçek bir olaya gönderme yaptı. Olay, ilk tapınağın inşasıyla bağlantılıydı. Bu peygamberliğin Mesih'in ilk gelişi zamanında özel bir uygulaması vardı ve Yahudilere özellikle güçlü biçimde hitap etmeliydi; ama bunun bizim için de bir dersi var. Süleyman Mabedi inşa edilirken, duvarlar ve temel için gerekli devasa taşlar bütünüyle taş ocağında hazırlanmıştı; inşaat alanına getirildikten sonra üzerlerinde hiçbir alet kullanılmayacaktı; işçilerin tek yapması gereken onları yerlerine koymaktı. Temelde kullanılmak üzere, olağan dışı büyüklükte ve kendine özgü biçimde bir taş getirilmişti; fakat işçiler onun için bir yer bulamadılar ve onu kabul etmediler. Kullanılmadan ortada durduğu için onları rahatsız ediyordu. Uzun süre reddedilmiş bir taş olarak kaldı. Ancak ustalar köşe taşını yerleştirme aşamasına geldiklerinde, o özel yeri alacak ve üzerine binecek büyük ağırlığı taşıyacak yeterli büyüklük ve sağlamlıkta, uygun biçimde bir taş bulmak için uzun süre aradılar. Bu önemli yer için isabetsiz bir seçim yaparlarsa, bütün yapının güvenliği tehlikeye girerdi. Güneşin, donun ve fırtınanın etkilerine dayanabilecek bir taş bulmaları gerekiyordu. Çeşitli zamanlarda birkaç taş seçilmişti, fakat muazzam ağırlıkların baskısı altında ufalanıp dağılmışlardı. Başkaları da ani atmosfer değişikliklerinin sınamasına dayanamadı. Fakat sonunda, uzun süre reddedilmiş olan taş dikkat çekildi. En küçük bir çatlak göstermeden havaya, güneşe ve fırtınaya maruz kalmıştı. Ustalar bu taşı incelediler. Birinden başka bütün sınavları geçmişti. Şiddetli basınç sınavına da dayanabilirse, onu köşe taşı olarak kabul etmeye karar verdiler. Deneme yapıldı. Taş kabul edildi, kendisine ayrılan yere getirildi ve tam uyduğu görüldü. Peygamberlik görünümünde Yeşaya'ya bu taşın Mesih'in bir simgesi olduğu gösterildi. Şöyle der:

'Her Şeye Egemen RAB'bin kendisini kutsal sayın; korkunuz O olsun, dehşetiniz O olsun. O size bir sığınak olacak; ama İsrail'in iki evi için bir tökezleme taşı ve sürçme kayası, Yeruşalim'in sakinleri için bir tuzak ve kapan olacak. Aralarından birçoğu tökezleyecek, düşecek, kırılıp parçalanacak, tuzağa düşecek ve yakalanacaktır.' Peygamberlik görünümünde ilk gelişe kadar götürülen peygambere, Süleyman'ın Tapınağı'ndaki baş köşe taşına yapılan muamelenin simgelediği sınav ve denemelere Mesih'in katlanacağı gösterilir. 'Bu nedenle Rab Tanrı şöyle diyor: İşte, Siyon'a temel olarak bir taş koyuyorum, denemeden geçmiş bir taş, değerli bir köşe taşı, sağlam bir temel; iman eden telaşa düşmeyecek.' Yeşaya 8:13-15; 28:16.

Sonsuz bilgelikle, Tanrı temel taşını seçti ve onu bizzat kendisi yerleştirdi. Ona "sağlam bir temel" adını verdi. Bütün dünya yüklerini ve kederlerini onun üzerine bırakabilir; hepsine dayanabilir. Tam bir güven içinde onun üzerine inşa edebilirler. Mesih "sınanmış bir taştır." O'na güvenenleri asla hayal kırıklığına uğratmaz. Her türlü sınamaya dayanmıştır. Âdem'in suçluluğunun ve soyunun suçluluğunun baskısına katlanmış ve kötülük güçleri karşısında fazlasıyla galip gelmiştir. Tövbe eden her günahkârın O'na yüklediği yükleri taşımıştır. Mesih'te suçlu yürek ferahlık bulmuştur. O, sağlam temeldir. O'nu dayanak edinenlerin tümü tam bir güvenlik içinde huzur bulur.

Yeşaya'nın peygamberliğinde, Mesih'in hem sağlam bir temel hem de bir sürçme taşı olduğu ilan edilir. Elçi Petrus, Kutsal Ruh'un esinlemesiyle yazarken, Mesih'in kimin için bir temel taşı, kimin için de bir tökezleme kayası olduğunu açıkça gösterir:

'Madem ki Rab'bin lütufkâr olduğunu tattınız. İnsanlarca reddedilmiş, ama Tanrı tarafından seçilmiş ve değerli olan yaşayan taş olan O'na yaklaşarak, siz de, yaşayan taşlar olarak, ruhsal bir ev ve kutsal bir kâhinlik olarak inşa ediliyorsunuz; İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın kabul edeceği ruhsal kurbanlar sunmak için. Bu nedenle Kutsal Yazı'da da şöyle denir: İşte, Siyon'a seçilmiş, değerli bir baş köşe taşı koyuyorum; O'na iman eden asla utandırılmayacaktır. Bu nedenle, iman eden sizler için O değerlidir; ama itaatsiz olanlar için, ustaların reddettiği taş baş köşe taşı oldu ve bir tökezleme taşı, bir sürçme kayası oldu; söze itaatsizlik ettikleri için tökezleyenler için.' 1. Petrus 2:3-8.

İman edenler için Mesih sağlam temeldir. Kayaya düşüp kırılanlar bunlardır. Burada Mesih'e teslimiyet ve O'na iman temsil edilmektedir. Kayaya düşüp kırılmak, kendi doğruluğumuzdan vazgeçmek ve bir çocuğun alçakgönüllülüğüyle, günahlarımızdan tövbe ederek ve bağışlayan sevgisine iman ederek Mesih'e gitmektir. Ve aynı şekilde, temelimizi Mesih'in üzerine iman ve itaatle kurarız.

Bu diri taş üzerine hem Yahudiler hem de Yahudi olmayanlar inşa edebilir. Güvenle üzerine inşa edebileceğimiz tek temel budur. Herkes için yeterince geniştir ve bütün dünyanın ağırlığını ve yükünü taşıyacak kadar güçlüdür. Ve diri taş olan Mesih'le birlik sayesinde, bu temelin üzerine inşa edenlerin hepsi diri taşlar olur. Birçok kişi kendi çabalarıyla kendini yontar, cilalar ve güzelleştirir; ama Mesih'le birlik içinde olmadıkları için "diri taşlar" olamazlar. Bu birlik olmadan hiç kimse kurtulamaz. Mesih'in yaşamı içimizde olmadan, ayartıların fırtınalarına karşı koyamayız. Ebedi güvenliğimiz, sağlam temel üzerine inşa etmemize bağlıdır. Bugün pek çok kişi sınanmamış temeller üzerine inşa ediyor. Yağmur yağdığında, fırtına azdıığında ve seller geldiğinde, evleri yıkılacak; çünkü ebedi Kaya, baş köşe taşı Mesih İsa üzerine kurulmamıştır.

'Şöze itaatsiz olup sürçenler için,' Mesih bir sürçme kayasıdır. Ama 'yapıcıların reddettiği taş, aynı taş köşenin baş taşı oldu.' Reddedilen taş gibi, Mesih de yeryüzündeki hizmetinde ilgisizlik ve kötü muameleye katlanmıştı. O, 'insanlar tarafından hor görüldü ve reddedildi; acılar adamıydı, kederi tanıdı; ... hor görüldü ve biz O'nu önemsemedik.' Yeşaya 53:3. Ama O'nun yüceltilme zamanı yakındı. Ölüler arasından dirilişiyle 'güçle Tanrı'nın Oğlu' olduğu ilan edilecekti. Romalılar 1:4. İkinci gelişinde göğün ve yerin Rab'bi olarak açığa çıkacaktı. Şimdi O'nu çarmıha germek üzere olanlar O'nun büyüklüğünü tanıyacaklardı. Tüm evrenin huzurunda reddedilen taş köşenin baş taşı olacaktı.

"Ve 'kimin üzerine düşerse, onu un ufak eder.' Mesih'i reddeden halk, yakında şehirlerinin ve uluslarının yok edildiğini görecek. Görkemleri kırılacak ve rüzgâr önündeki toz gibi savrulacaktı. Peki Yahudileri yok eden neydi? Üzerine inşa etselerdi güvenliklerini sağlayacak olan kaya oydu. Hor görülen Tanrı'nın iyiliği, tepilen doğruluk, küçümsenen merhametti. İnsanlar Tanrı'ya karşı durdular ve kurtuluşları olacak her şey yıkımlarına dönüştü. Tanrı'nın yaşam için takdir ettiği her şeyin onlar için ölüme dönüştüğünü gördüler. Yahudilerin Mesih'i çarmıha gemesi, Yerusâlim'in yıkımını da beraberinde getirdi. Calvary'de dökülen kan, onları

bu dünya için de gelecek dünya için de yıkıma sürükleyen ağırlıktı. Tanrı'nın lütfunu reddedenlerin üzerine yargı düştüğünde, büyük son günde de böyle olacaktır. Onların tökezleme kayası olan Mesih, o zaman onlara oç alan bir dağ gibi görünecek. Yüzünün görkemi, doğrular için yaşam olan şey, kötüler için yakıp tüketen bir ateş olacaktır. Reddedilen sevgi, hor görülen lütuf yüzünden, günahkâr yok edilecektir."

Birçok örnek ve tekrarlanan uyarılarla İsa, Tanrı'nın Oğlu'nu reddetmenin Yahudiler için ne sonuç doğuracağını gösterdi. Bu sözlerle İsa, onu Kurtarıcılarını kabul etmeyi reddeden her çağdaki herkese hitap ediyordu. Her uyarı onlar içindir. Kirletilmiş tapınak, itaatsiz oğul, sadakatsiz bağcılar, hor gören yapı ustaları, benzerlerini her günahkârın yaşamında bulur. Tövbe etmediği takdirde, onların önceden işaret ettikleri akıbet onun olacaktır. Desire of Ages, 597-600.

Buna bir sonraki yazıda devam edeceđiz.